01/09/2019

Το οικολογικόν πρόβλημα αποκαλύπτει ότι ο κόσμος μας αποτελεί ενότητα και τα προβλήματα μας είναι παγκόσμια και κοινά

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Εορτάστηκε σήμερα, Κυριακή, 1η Σεπτεμβρίου, στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, η αρχή της Ινδίκτου – η εκκλησιαστική πρωτοχρονιά – και η Σύναξη προς τιμήν της Υπεραγίας Θεοτόκου της Παμμακαρίστου, της οποίας η πανίερη εικόνα φυλάσσεται στον Πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό. Η σημερινή ημέρα είναι αφιερωμένη, από το 1989, και στην προσευχή υπέρ της προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος.

Image not found or type unknown Î□Îµ1Î º Ï□Î½Î± Î¯Ï□Ï□Ï□ Ï□ÎµÏ□Î¹Î-Ï□ÎµÎ¹: 3 Î¬Ï□Î¿Î¼Î±, Î¬Ï□Î¿Î¼Î± Ï□Ï□Î-ÎºÎ¿Î½Ï□Î±Î¹ ÎºÎ±Î¹ ÎµÏ□Ï□Ï□ÎµÏ□

Διαβάστε αναλυτικά το Μήνυμα του Οικουμενικού Πατριάρχη:

Στο Μήνυμά του ο Οικουμενικός Πατριάρχης έκανε ιδιαίτερη αναφορά στην επέτειο των 30 ετών από τότε που η Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία καθιέρωσε την εορτή της Ινδίκτου, ως «Ημέρα προστασίας του περιβάλλοντος». Υπενθύμισε δε ότι στο πλαίσιο της πρωτοβουλίας του αυτής το Οικουμενικό Πατριαρχείο απευθύνθηκε εκτός από τους ορθοδόξους πιστούς και προς όλους

τους χριστιανούς ή τους εκπροσώπους άλλων θρησκειών, προς πολιτικούς ηγέτες, περιβαλλοντολόγους και άλλους επιστήμονες, προς τους διανοούμενους και σε κάθε άνθρωπο καλής θελήσεως.

"Αι περιβαλλοντικαί δράσεις του Οικουμενικού Πατριαρχείου ελειτούργησαν ως έναυσμα διά την θεολογίαν, να προβάλη με έμφασιν την αλήθειαν της χριστιανικής ανθρωπολογίας και κοσμολογίας, την ευχαριστιακήν θεώρησιν και χρήσιν της δημιουργίας και το πνεύμα του ορθοδόξου ασκητισμού ως βάσιν διά την κατανόησιν των αιτίων και αντιμετώπισιν του οικολογικού προβλήματος" , επισημαίνει στο μήνυμά του ο Παναγιώτατος και σε άλλο σημείο του τονίζει:

"Το ενδιαφέρον του Οικουμενικού Πατριαρχείου διά την προστασίαν της κτίσεως δεν εγεννήθη ως αντίδρασις εις την σύγχρονον οικολογικήν κρίσιν, δεν είναι δημιούργημά της. Αυτή ήτο απλώς η αφορμή και η ευκαιρία διά να εκφράση, να αναπτύξη, να διακηρύξη και να προβάλη η Εκκλησία τας οικοφιλικάς αρχάς της. Θεμέλιον της αδιαπτώτου μερίμνης της Εκκλησίας διά το φυσικόν περιβάλλον είναι αυτή αύτη η εκκλησιολογική ταυτότης και η θεολογία της. Ο σεβασμός και η προστασία της κτίσεως είναι διάστασις της πίστεώς μας, περιεχόμενον της ζωής μας εν Εκκλησία και ως Εκκλησίας. Η ιδία η ζωή της Εκκλησίας είναι «βιωμένη οικολογία», έμπρακτος σεβασμός και μέριμνα διά την δημιουργίαν και πηγή των οικολογικών δραστηριοτήτων της. Κατ' ουσίαν, το ενδιαφέρον της Εκκλησίας διά την προστασίαν της κτίσεως είναι προέκτασις της Θείας Ευχαριστίας εις όλας τας διαστάσεις της σχέσεώς της με τον κόσμον. Η λειτουργική ζωή της Εκκλησίας, το ασκητικόν ήθος, η ποιμαντική διακονία, η σταυροαναστάσιμος βιοτή των πιστών, ο άσβεστος πόθος της αιωνιότητος, συγκροτούν μίαν κοινωνίαν προσώπων διά την οποίαν η φυσική πραγματικότης δεν είναι αντικείμενον, χρηστικόν υλικόν διά την κάλυψιν των αναγκών του ατόμου και της ανθρωπότητος, αλλά ενέργημα, πεπραγμένον, δημιούργημα του προσωπικού Θεού, ο οποίος μας καλεί να το σεβασθώμεν και να το προστατεύσωμεν, καθιστάμενοι «συνεργοί» αυτού, «οικονόμοι», «φύλακες», και «ιερείς» της δημιουργίας, να καλλιεργήσωμεν ευχαριστιακήν σχέσιν με την κτίσιν".

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης υπογραμμίζει ότι το οικολογικό πρόβλημα αποκαλύπτει ότι ο κόσμος μας αποτελεί ενότητα, ότι τα προβλήματά μας είναι παγκόσμια και κοινά.

“Διά την αντιμετώπισιν των κινδύνων απαιτείται πολύπλευρος κινητοποίησις, σύγκλισις, συμπόρευσις, σύμπραξις. Είναι αδιανόητον, η ανθρωπότης να γνωρίζη την σοβαρότητα του προβλήματος και να συνεχίζη να συμπεριφέρεται ως να μη εγνώριζεν. Ενώ κατά τας τελευταίας δεκαετίας, το κυρίαρχον πρότυπον οικονομικής αναπτύξεως εν τω πλαισίω της παγκοσμιοποιήσεως, με πρόσημον τον φετιχισμόν των οικονομικών δεικτών και την μεγιστοποίησιν του κέρδους, ώξυνε τα οικολογικά και κοινωνικά προβλήματα, εξακολουθεί να κυριαρχή ευρέως η άποψις ότι «δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική επιλογή» και ότι η μη συμμόρφωσις προς την άτεγκτον νομοτέλειαν της οικονομίας θα οδηγήση εις ανεξελέγκτους κοινωνικάς και οικονομικάς καταστάσεις. Τοιουτοτρόπως, αγνοούνται και δυσφημίζονται αι εναλλακτικαί μορφαί αναπτύξεως και η ισχύς της κοινωνικής αλληλεγγύης και της δικαιοσύνης.

Ημείς οφείλομεν να δραστηριοποιηθώμεν έτι περαιτέρω διά την εφαρμογήν εν τη πράξει των οικολογικών και κοινωνικών συνεπειών της πίστεώς μας. Είναι εξόχως σημαντικόν ότι αι καθ᾽ ημάς αρχιεπισκοπαί και μητροπόλεις, πολλαί ενορίαι και ιεραί Μοναί, έχουν αναπτύξει οικολογικάς πρωτοβουλίας και πρακτικάς διά την προστασίαν του περιβάλλοντος, και ποικίλα προγράμματα περιβαλλοντικής αγωγής. Πρέπει να δοθή ιδιαιτέρα έμφασις εις την εν Χριστώ διαπαιδαγώγησιν των νέων, ώστε αύτη να λειτουργή ως χώρος καλλιεργείας και αναπτύξεως οικολογικού ήθους και αλληλεγγύης. Η παιδική και η εφηβική ηλικία αποτελούν ιδιαιτέρως ευνοικάς περιόδους της ζωής του ανθρώπου δι᾽ οικολογικήν και κοινωνικήν ευαισθητοποίησιν. Το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, εν επιγνώσει της σπουδαιότητος της περιβαλλοντικής εκπαιδεύσεως, συνεχίζον την σειράν των σχετικών σεμιναρίων, αφιέρωσε την εν τη Έδρα αυτού οργανωθείσαν Γ’ διεθνή «Διάσκεψιν της Χάλκης διά την Θεολογίαν και την Οικολογίαν» (31 Μαίου – 4 Ιουνίου 2019), εις το θέμα της εντάξεως εις τα προγράμματα των Θεολογικών Σχολών μαθημάτων και προγραμμάτων σχετικών με την οικολογίαν και την οικολογικήν παιδείαν. Η λύσις των μεγάλων προβλημάτων της ανθρωπότητος είναι ανέφικτος χωρίς πνευματικόν προσανατολισμόν”.